Báthori Csaba

Mindent megértek

Nincs velem baj, nem kell az ébredéshez
idegen anyag, magam megtalálom
összes lelkem, ha itt hagyott az álom
és testem összes részemhez felérez.

Mert bennem, itt, és rajtam kívül itt vagy,
és semmi üres égi érintés nem éget,
élek-halok, mindent megértek érted,
és plusz egy napot szakítok magamnak.

Te maradsz, a szívfájdalom jön és megy.
S mert látom a csodát, nem akarok már
messzebb szomjazni földi itatóknál.

Egész világot kéri szerelemnek,
akinek *egyetlen* kincse nem valótlan.
Mindenség öröklődik a boldogokban.

Így volt

Nem számít már, rendelésre vagy önként
s hogy kék hajnal volt-e vagy hűvös este:
felhőkre nyitott üres tenyeremre
hullottál pici öreg hópehelyként.

Aztán nem volt többé hová sietnem.
Bennem rögtön fölöttem született meg
a Nap, álmok ébredtek a veremben
s mert egymásé voltunk, egy csöpp kegyelmet

megérdemeltünk. Érted jöttem, édes.
Értem jöttél el, édes – ez a kánon
tart meg kicsit örökké a világon.

Így volt: hópelyhecske ért a tenyérhez
akkor… mint mikor senki meg sem érint
s úgy szór ki szívedből minden öreg kínt.

Mi lett belőlünk

2020-ban élünk és mindannyian
barbárok vagyunk. Kirohadt a szívünk,
üres az ország, és aki volt, oda van,
oda lett, míg mi csontig kiürültünk.

Habár volna, ezeregy okunk volna
szeretni egymást, közösen veszíteni,
ezt akarjuk inkább, a szakadékba
zuhanni, ahol ember nem leli

útját többé, s már azt se tudja, mért
s hogyan élt túl, s hogy valaminek élt
vagy semminek, túl az emberiségen,

ritkítva égen a csillagvilágot,
sötétre váltva, mit már-már belátott,
semmiért boldogan, így, ősember-idétlen.